О ні, не хочу ні Верлена,
ні Мореаса, ні Реньє!
Сьогодні Рильського натхненна
в моїй душі весна встає.
І чую я під гомін міста,
під скрип докучливий пера,
як прокидається барвиста
на Україні мрій пора.
І чую я зітхання трудні
землі, що плідна і глевка,
і вітру подихи могутні,
й весняне гавкання Сірка.
І бачу села, що й донині
Дніпро приймають навесні,
і лети бачу журавлині
в блакитній неба далині.
О краю мій! Весни такої
ніде немає й не було!
І серце згадкою ясною
знов, як троянда, зацвіло.